

Zero Music Magazine

QOPH Pyrola (Kaleidophone Records)

(Betyg 5)

QOPH är ett av Sveriges bästa band, alla kategorier. Oavsett om du är tjugo bast och sugen på något modernt och fräscht eller om du, liksom jag, är en gammal uv med ena foten i det tidiga 70-talets obskyra rock och med det andra, i modern tid, så har QOPH massor att ge. När jag köpte bandets debutplatta Kalejdoskopiska Aktiviteter på vinyl, då den kom för fem år sedan, blev jag helt såld och nu är uppföljaren här. Först blev jag orolig när jag såg att texterna var på engelska. Första skivan har enbart svenska texter. Men nu, med Pyrola i cd-spelaren, känns oron helt obefogad. QOPH har lyckats igen och Robin Kvist sjunger lika uttrycksfullt på engelska som hangör på hemspråket. Dessutom är Federico de Costas trumlrir fullkomligt obscent skönt och Patrik Perssons baslir kan man inte heller klaga på .

Så vad har vi då här? Jo, fantastisk musik med inslag av jazz, rock, blues, hårdrock och skönt flippade utflykter åt alla tänkbara håll. Enligt min mening är detta progressiv rock av allra bästa märke. Enligt QOPH är det psykedelia. Oavsett vilket, så är den här plattan så full av sköna, flummiga sångmelodier, coola riff, medryckande låtar och härliga solon att man häpnar och njuter samtidigt. Filip Normans wah-wah-gitarr i tio minuter långa Korea och Mats Öbergs moogexcesser i samma låt är magiska. Lika magisk är det tuffa, inledande riffet i Stand My Ground och Moontripper är en rökare som kommer att göra publiken vild live. Även avspända, vackra Fractions där Norman hanterar sitar är oemotståndlig. Pyrola är en guldgruva av känslor som sjunker in i själen. Ibland går det fort, ibland tar det tid, men älskar man musik som oavbrutet växer och gror på djupet så gör man sig själv en otjänst om man inte köper Pyrola. En av Sveriges bästa plattor i modern (retro)tid.

Robert Ryttman

Svenska Dagbladet

QOPH
Pyrola

(Kaleidophone records/Border)

27/5 2004

Svenska gruppen QOPH refererar själva sin musik till nya genreöverskridande rockband som Trans Am och Mars Volta. Låt gå för det, även om det låter som om gamla goda King Crimson spökar mer i kulisserna. Samma sak med den "psykedelia nouveau" man talar om, nog låter det mer progrock i mina öron.

Bra låter det hur som helst, både ordagrant och i mer allmän betydelse. Ljudet är varmt och tydligt och man hör verkligen att det är människor som spelar på analoga instrument. Inte helt självklart i dessa dagar av digitalt musikskapande.

QOPH är definitivt en självförsörjande kvartett (gitarr, bas, trummor, sång), men de har haft god assistans av gästmusiker som hjälpt till att sätta sprätt på deras ambitiöst upplagda utvidgning av rockmusikbegreppet. Dennis Bergs "electronic bite alarm", Simon Steenslands theremin (världens vemodigaste instrument) och, naturligtvis, Mats Öbergs moog är starkt bidragande faktorer till att "Pyrola" blivit så mycket bättre än debuten "Kalejdoskopiska aktiviteter".

Lyssna även på: Paatos: Timeloss, Ritual: Think like a mountain.

Dan Backman

Groove

QOPH

"Pyrola"

Kaleidophone

Stockholmarna i Qoph blandas ibland orättvist ihop med alltför svulstiga rockband med symfoniska tankar. På ytan har Qoph drag av det tidiga sjuttioalets progressiva scen men i grunden finns något annat som skulle kunna beskrivas som ett tungt sväng. En slags urkraft och en organisk styrka som man inte kan värja sig från. En speciell fysisk känsla som bara sitter där som en medfödd reflex. Ibland tar de lite onödiga omvägar men det sprutar ändå energi från de här inspelningarna. Qoph täcker upp varenda millimeter av sin ljudbild med framförallt slagverken. Det är också de som utgör en viktig grund i Qophs musik och som bidrar till att det definitivt är musik för andra delar av kroppen än hjärnan.

Jonas Elgemark

Sundsvalls Tidning

1/7 2004

Qoph

Pyrola

(Kaleidophone Records/ Border)

Det är inte lätt att veta var man har Stockholmsbandet Qoph. På andra albumet har de bytt den svenska lyriken mot engelsk, men det är inte det enda som förvillar.

Öppningsspåret Woodrose har Tools komplexitet blandat med Jeff Buckleys sångharmonier. Redan i nästa låt Half of everything är förutsättningarna annorlunda och plötsligt gör Qoph flummig och svängigt avskalad Guns n" Roses-rock.

Så håller de på. Luras, busar och chockar. I den tredje och tio minuter långa låten Korea demonstrerar bandet en hybrid av 1970-talets signaturm melodier till barnprogram och tidiga Status Quo. Den eskalerar i ett förvridet klaviatursolo. Fullständigt stört och jag kapitulerar totalt.

Svensk rock mår otroligt bra just nu.

Joacim Persson

Progg.se

Pyrola

2004-08-01

Qoph har utvecklats mycket sedan förra skivan, dubbel-LP:n Kalejdoskopiska Aktiviteter (1998), och det finns en del att säga om 'et. För sex år sedan skrev Qoph låtar på svenska vilket gör språket till den största skillnaden mellan 1998 års hårdrocksänglar och 2004 års pyrolamonster. Deras musikstil är på många sätt unik men det finns ändå ett gäng utvalda artister som helt klart hamnar i samma subkategori. Dock var Qoph först i Sverige (i alla fall mig vetandes) med det som brukar kallas för stonerrock. En stil influerad av främst hårdrock men med tydliga drag av blues och psykedelica framfört med mycket gung. Qoph brukar ofta jämföras med prog/hårdrocks-bandet November vilket ger dem tydliga progpreferenser. Ännu tydligare liknelser kan göras i samtiden främst bland efterföljarna Abramis Brama och Svart Pan.

För att tala om musiken så följer den samma blodspår som tidigare. De svenska texterna saknar jag väldigt mycket, det gjorde mycket för mystiken på tidigare alster. Jovisst stämmer det att musiken till dess större del instrumentalt framförd men de få gånger som verbala villfarelser dyker upp önskar man att dessa hade vart på Svenska. Musiken är dock inget att klaga på då de flesta låtar som vansinnet själv snickrat ihop. Bäst denna gång är långa låtarna. Skivan tredje spår Korea (10:01) samt den avslutande 16 minuter långa "Fractions" saltat med såväl psykedelica som indisk folkmusik. Precis som Kalejdoskopiska Aktiviteter släpps även på Pyrola på dubbel-LP med bonusspår. 3 bonusspår denna gång för att vara exakt. Mycket gungade tillönskas er boogiepojkar och stonerflickor som kommer över dessa utsökta pyrolaväxter.

Patrik Carlson

Agonyzone

19 augusti, 2004

Qoph - "Pyrola"

Kaleidophone, Border

Avancerade musiker med både jazz, blues, progressiv rock och psykedelia rinnande i blodet - Qoph. Debuten "Kalejdoskopiska Aktiviteter" - 98 var en härligt omtumlande resa genom den svenska musiktradition folkrock, visa, prog och tung 70-tals rock - ett måste i samlingen.

Bandet medverkade även på Record Heavens Tribute-platta till Captain Beyond 99 med låten "Dancing Madly Backwards" översatt till "Dansar Galet Båkåt". På den tiden framfördes texterna på modersmålet, vilket tyvärr inte är fallet idag. Något som känns som en stor förlust och inte minst går ut över musikens gåtfullhet.

Att tankarna bitvis glider över till de närbesläktade kollegorna i Abramis Brama är svårt att undgå, även om Qophs palett innehåller fler färgkombinationer och spänner över ett större register samt inte förlitar sig lika mycket på tyngd och kraft.

En musikalisk resa med Qoph kan både börja och sluta precis var som helst. I rymden. I skogen. I nutid. Dåtid eller varför inte i framtiden. Det är endast lyssnarens egen fantasi som sätter begränsningar. Den meditativa och mantra-framkallande "Korea", psykedeliskt WE-inspirerade instrumentalpärlean "Travel Candy" eller varför inte den mysteriösa "Fractions" här finns det mesta. Qoph är en utmaning men en mycket spännande sådan. Hade texterna dessutom framförts på svenska hade betyget blivit ännu högre.

Thomas Olsson

Close Up

Qoph

Pyrola
CD | Kaleidophone

Betyg 6

Flummiga Stockholmskvartetten Qoph och alla dess gästartister kastar lyssnaren mellan en rad olika musikstilar. Sitar, flöjt, moog, mellotron och lite sköna kongas skänker tillsammans med gitarristen Filip Normans effektpedaler ett extra djup till bandets sjuttiotalsosande psykedeliska och progressiva rock.

Ena sekunden sitter man och gungar med till ett skönt stonerparti för att sekunder senare stå och skaka på stereon för att se om Jim Morrison trillar ut. Under vissa genomlyssningar känns maratonlåtar som 'Korea' och 'Fractions' - båda spränger tiominutersvallen - som en barnlek.

Och precis när jag tror att jag börjat förstå, i höjd med småtråkiga 'Travel Candy' ungefär, börjar bandet lira Jimi Hendrix-aktig bluesrock och jag är tillbaka på ruta ett. Kraftigt orientaliska influenser, långa orgeldrivna avsnitt och Santana-gitarrer hjälper heller inte direkt till när jag ska nåla upp detta band mot rutnätet.

Sångmässigt hör jag som sagt Jim Morrison, men Robin Kvist, som skrälaren heter, smyger även in en och annan Blind Melon-passning. Blind Melon som slarvigt brukar klumpas ihop med de andra 'grunge'-banden. Pearl Jam till exempel. I nämnda 'Korea' ballar Qoph ur en smula och ett långt och stundtals jävligt skönt parti tar vid där det är omöjligt för ett gammalt fan som jag att inte höra stora likheter med Seattle-giganterna.

'Pyrola' är tyvärr inte fläckfri. Vissa dagar funkar den inte alls efter de tre inledande spåren, vilka är klart vassare än de fem avslutande. Det blir trist och utdraget och jag längtar efter tvåackordspunk. Dagen efter kan jag sluka näst intill rubbet och ändå vara sugen på mer.

Nåväl, det här är plattan för dig som fattat att Pearl Jam inte var en dagslända. För dig som också tyckte att det var bättre förr men att King Crimson fortfarande håller och The Mars Volta duger bättre än bra. Dagens Nyheters skivrecensenter skulle nog i sitt genre-onanerande placera Qoph under 'progressiv sjuttiotalsgrunge'.

Låttips: 'Woodrose' och 'Korea'.
Författare: Jesper Hasselström